

- 6) Zarzut szósty dotyczący zakwalifikowania jako nowa pomoc lub pomoc istniejąca

Argumenty podniesione na poparcie zarzutu: omawiana ulga powinna zostać zakwalifikowana jako pomoc istniejąca już uznana za zgodną ze wspólnym rynkiem we wcześniejszej decyzji Komisji.

- 7) Zarzut siódmy dotyczący zgodności pomocy ze wspólnym rynkiem.

Argumenty podniesione na poparcie zarzutu: Komisja nie wzięła pod uwagę, iż omawiany środek przyczynił się do zagwarantowania trwałego wzrostu zatrudnienia na obszarze, którego dotyczyła pomoc.

- 8) Zarzut ósmy dotyczący naruszenia art. 2, 3, 5, 12 WE i niezastosowania zasad równości i proporcjonalności w działaniach instytucji wspólnotowych.

Argumenty podniesione na poparcie zarzutu: w zaskarżonej decyzji niezgodnie z prawem odrzucono system pomocy zmierzający do usunięcia sytuacji poważnej dyskryminacji utrzymującej się pomiędzy z jednej strony włoskimi przedsiębiorstwami produkującymi metale ciężkie a z drugiej przedsiębiorstwami europejskimi.

- 9) Zarzut dziewiąty dotyczący naruszenia art. 174 TFUE i załącznika D i deklaracji nr 30 w sprawie regionów wyspiarskich.

Argumenty podniesione na poparcie zarzutu: Komisja nie uwzględniła strukturalnego i rynkowego deficytu wynikającego z wyspiarskiego charakteru.

- 10) Zarzut dziesiąty dotyczący naruszenia postanowień proceduralnych (art. 107 ust. 3 lit. a), b) i c) TFUE) i błędnego zastosowania „wytycznych w sprawie krajowej pomocy regionalnej z 1998 r.» oraz niezastosowania «wytycznych 2007-2013”.

Argumenty podniesione na poparcie zarzutu: Komisja nie zastosowała się do obowiązku należytego sprawdzenia zgodności pomocy ze wspólnym rynkiem.

- 11) Zarzut jedenasty dotyczący naruszenia zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań.

Argumenty podniesione na poparcie zarzutu: Komisja nie wzięła pod uwagę, że system, który rozciągnięto na skarżącą został już uznany za zgodny ze wspólnym rynkiem we wcześniejszej decyzji oraz że w odniesieniu do tego systemu nie wyrażono żadnych wątpliwości w okresie piętnastu lat, jakie upłynęły od tej decyzji, w konsekwencji czego okoliczność ta ma znaczenie dla uzasadnionych oczekiwań skarżącej.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) NR 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 6 czerwca 2011 r. — European Dynamics Luxembourg i in. przeciwko OHIM

(Sprawa T-299/11)

(2011/C 232/64)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: European Dynamics Luxembourg SA (Ettelbrück, Luksemburg), Evropaiki Dynamiki — Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE (Ateny, Grecja) i European Dynamics Belgium SA (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci N. Korogiannakis i M. Dermitzakis)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji OHIM o wyborze strony skarżącej, w następstwie oferty złożonej w przetargu nr AO/021/10 na „usługi zewnętrzne na potrzeby zarządzania programem i projektem oraz doradztwa technicznego w dziedzinie technologii informatycznych (PMTC)”, jako trzeciego kontrahenta w kaskadowej kolejności udzielania zamówień, dostarczonej stronie skarżącej pismem z dnia 28 marca 2011, i wszystkich powiązanych z nią decyzji OHIM, w tym decyzji o przyznaniu zamówienia na wspomniane usługi pierwszemu i drugiemu kontrahentowi w kaskadowej kolejności udzielania zamówień;
- zasądzenie od OHIM na rzecz strony skarżącej odszkodowania za szkodę poniesioną w związku ze wspomnianym postępowaniem przetargowym w wysokości 6 500 000 EUR;
- dodatkowo zasądzenie od OHIM na rzecz strony skarżącej odszkodowania z tytułu utraconych korzyści i zadośćuczynienia za podważenie jej reputacji i wiarygodności w wysokości 6 500 000 EUR;
- obciążenie OHIM kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą w związku z niniejszym postępowaniem, nawet w przypadku oddalenia skargi.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 100 ust. 2 rozporządzenia nr 1605/2002 (¹). Strona skarżąca podnosi w szczególności naruszenie obowiązku uzasadnienia przez odmowę przedstawienia stronie skarżącej podstaw podjęcia decyzji lub wyjaśnień i kwestionuje nieujawnienie właściwych informacji dotyczących oferentów, którzy wygrali przetarg.

- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia warunków określonych w specyfikacji przez uwzględnienie przy ocenie wymogów niewskazanych w owej specyfikacji.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący oczywistych błędów w ocenie oraz niejasnych i niczym nieopartych komentarzy komisji dokonującej oceny.
- 4) Zarzut czwarty dotyczący dyskryminacyjnego traktowania oferentów, niedochowania kryteriów wykluczenia w stosunku do oferentów, którzy wygrali przetarg, naruszenia art. 93 ust. 1 lit. f), art. 94 i 96 rozporządzenia nr 1605/2002 i art. 133a i 134b rozporządzenia nr 2342/2002⁽²⁾, jak również naruszenia zasady dobrej administracji. Zdaniem strony skarżącej drugiego z oferentów, którzy wygrali przetarg, należało wykluczyć.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 248, s. 1)

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE, Euratom) nr 2342/2002 z dnia 23 grudnia 2002 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 357, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 8 czerwca 2011 r. — Italmobiliare SpA przeciwko Komisji

(Sprawa T-305/11)

(2011/C 232/65)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Italmobiliare SpA (Mediolan, Włochy) (przedstawiciele: M. Siragusa, F. Moretti, L. Nascimbene, G. Rizza i M. Piergiorganni, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w całości lub w części;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi sześć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy oparty na błędnym oznaczeniu adresata zaskarżonej decyzji, z naruszeniem art. 18 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 z uwagi na fakt, że adresatem wskazanej decyzji jest spółka Italmobiliare, będąca holdingiem wyłącznie finansowym, nieposiadającym ponadto całego kapitału, a nie Italcementi, która pełni rolę holdingu operacyjnego w grupie. Komisja naruszyła również zasady kontryktoryjności i ochrony uzasadnionych oczekiwań, gdyż wskazała skarżącą jako adresata zaskarżonej decyzji, podczas gdy skarżąca pozostawała całkowicie poza ramami prowadzonego dotychczas dochodzenia. Skarżąca powołuje

się wreszcie na naruszenie zasady niedyskryminacji, gdyż spółka Italmobiliare jest jedynym holdingiem wyłącznie finansowym, którego dotyczy postępowanie.

- 2) Zarzut drugi oparty na naruszeniu art. 18 ust. 1 rozporządzenia nr 1/2003 z uwagi na fakt, że Komisja wszczęła postępowanie dochodzeniowe i przyjęła wiążący akt nie będąc do tego uprawnioną.
- 3) Zarzut trzeci oparty na naruszeniu zasady proporcjonalności. Po pierwsze, podjęte środki nie są odpowiednie do osiągnięcia zamierzonych celów, gdyż Komisja powołała się na art. 18 rozporządzenia nr 1/2003 w ramach dochodzenia, które nie jest oparte na szczególnych przesłankach i którego przedmiot nie jest określony, w celu uzyskania informacji, które powinna była uzyskać w ramach dochodzenia obejmującego dany sektor gospodarki, zgodnie art. 17 rozporządzenia nr 1/2003. Ponadto, zaskarżona decyzja nie zrównoważyła w odpowiedni sposób potrzeb dochodzenia i szkody wyrządzonej zainteresowanym jednostkom, w zakresie w jakim Komisja nałożyła na skarżącą, bez podania uzasadnienia, nieproporcjonalny i irracjonalny obowiązek uzyskania, opracowania i przekazania informacji.
- 4) Zarzut czwarty oparty na obowiązku uzasadnienia, który wynika z art. 296 TFUE. Komisja w zaskarżonej decyzji nie podała powodów uzasadniających zastosowanie przez nią szczególnego instrumentu prawnego jakim jest decyzja przyjęta na podstawie art. 18 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003. Brak uzasadnienia zaskarżonego aktu odnosi się również do przedmiotu i celu żądania informacji jak też koniecznego charakteru żądanych informacji dla potrzeb prowadzonego dochodzenia. Naruszenie obowiązku uzasadnienia stanowi naruszenie istotnych wymogów proceduralnych w rozumieniu art. 263 TFUE i narusza prawo skarżącej do obrony.
- 5) Zarzut piąty dotyczący niezgodności z prawem zaskarżonej decyzji z uwagi na naruszenie zasady kontryktoryjności. Kilkudniowy termin przyznany przez Komisję na przedstawienie uwag co do kwestionariusza załączonego do komunikatu z dnia 4 listopada był w oczywisty sposób niewystarczający, aby możliwe było skuteczne skorzystanie z prawa do bycia wysłuchanym. Ponadto, treść komunikatu z dnia 4 listopada różni się w pewnym stopniu od treści zaskarżonej decyzji. Wynika z tego, że Komisja uniemożliwiła skarżącej obronę w odniesieniu do różnych kwestii, które zostały następnie zawarte w ostatecznym akcie. Ponadto Komisja w wielu aspektach pominęła uwagi. Początkowa kontryktoryjność została następnie zniweczona, wpływając niekorzystnie na możliwą obronę i sytuację skarżącej w postępowaniu.
- 6) Zarzut szósty oparty na naruszeniu zasady dobrej administracji, które wynika z i) braku koordynacji między różnymi, przekazywanymi kolejno kwestionariuszami, co do których zmieniano numerację, treść, metody i które były uzupełniane; ii) z istotnego przedłużenia dochodzenia, wykraczającego poza racjonalne granice, a także iii) sposobu prowadzenia przez komisję postępowania.